

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΦΚΕ

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΣΙ όμορφη κι' έτσι γλυκειά και δροσερή σαν την 'Αντζέλα, δεν ήταν άλλη στο χωριό. Είχε μαλλιά χρυσαφένια, μάτια σμαραγδένια, κορμί νεραιδιόνο. Ήταν ένας άγγελος στη μορφή και της ψήγανος τόσο τ' όνομά της!... Μά όσο όμορφη και γλυκειή ήταν στο πρόσωπο, τόσο σκληρή και άπονη ήταν στην ψυχή. Όλοι την αγαπούσαν, μα αυτή δεν αγαπούσε κανένα.

Δεν την συγκινούσαν ούτε τα γλυκά λόγια, ούτε τα δάκρυα, ούτε οι βροχοί και ή ικεσίες αυτών που την έλάτρευαν.

Πανέμορφη καθώς ήτανε, νόμιζε ότι το χρέος κάθε ανθρώπου που την γνώριζε, ήταν να την αγαπάει μέχρι θανάτου, κι' αυτή... αυτή να τον περιφρονή! Πόσα όμορφα παλληκάρια δεν υπέφεραν εξ αιτίας της; Πόσα δέ ήταν δυστυχισμένα, τόσο δυστυχισμένα, ώστε να θέλουν να πεθάνουν!...

Μά ή 'Αντζέλα δεν ένοιωσε καμιά συμπάθεια, κανέναν ολετο γύρω αυτούς. Το εύρισκε τόσο φυσικό να την αγαπούν, να ποθούν γι' αυτή, κι' εκείνη να μην αγαπά κανένα, να μην ποθή για κανένα!...

Έτσι, δεν ένοιωσε καμιά συμπάθεια και για τον Φερδινάνδο, τον άριστο νεό της πατρίδας της, όταν έμαθε ότι κι' αυτός είχε πέσει θυσία άρρωστος, απ' την αγάπη που τον είχε ανοίξει στην καρδιά του!...

Τι χαριτωμένο, τί θαυμαστό παλληκάρη, αλήθεια, ο Φερδινάνδος! Όλες ή κοπέλες ήταν έρωτευμένες μαζί του, άλλα γι' αυτόν δεν έπληξε άλλη γυναίκα στον κόσμο, εκτός από την 'Αντζέλα. Μά ή 'Αντζέλα δεν τον αγαπούσε. Του κάκον ο Φερδινάνδος της πρόσφερε τη ζωή του, όλη την περιουσία του που ήταν σημαντική, την ψυχή του που ήταν γεμάτη λατρεία και αφοσίωση.

Η 'Αντζέλα τον περιφρονούσε, όπως κι' όλους τους άλλους. Κι' αν ο Φερδινάνδος έπαιε άρρωστος απ' τον καημό του, τι 'ι αυτό; Ήταν υποχρεωμένη να τον πάρη ή 'Αντζέλα για να τον σώση; Τότε θάπρεπε να πάρη κι' όλους τους άλλους που την αγαπούσαν τρελλά!...

***

Μιά μέρα, ή μητέρα του Φερδινάνδου πήρε άπελευθέρως και κλαμώντας περσι να παρακαλέση την 'Αντζέλα να λυπηθή το γνύ της.

—Και τί να τού κάνο; ελετε αιδώρορα ή 'Αντζέλα. Τι φταίω εγώ αν μ' αγαπίσει τόσο τρελλά; Τι μπορώ να κάνο τώρα; Θέλετε να τού δώσω έλπίδες ψεύτικες; Γιατί ήρθατε σε μένα; Δεν πληγάνετε καλύτερα στην Παναγία, να την παρακαλέσετε να τού ανακούσθη το μυαλό του; Έγώ έχω περιφρονήσει και πριγκίπισ άσημη, Φερδινάνδο;

—Κόρη μου, ελετε ή δυστυχισμένη μητέρα, καταλαβαίνεις ότι είσαι άξια και για βασιλιά άκόμα, όχι για τού Φερδινάνδο μου. Άλλά είσαι τόσο όμορφη, βίλεεις, που σε ερωτεύονται κι' αυτοί που δεν είνε άξιοι σου.

—Και τί φταίω εγώ αν είμαι όμορφη; Και τί φταίω εγώ αν υ' αγαπούν; Άχ, κυρία, θάθελα να μην είμαι τόσο όμορφη, σάς βεβαιώ! Δεν μπορώ πια να υποφέρω. Μ' ένοχλούν όσοι ερωτοχτυπούνται μαζί μου. Άς μ' άφρισουν πια ήσυχη.

—Κόρη μου, ελετε πάλι ή γοργά μάνα, όλος λένε ότι ο γνύός μου είνε το πιο όμορφο παλληκάρη του τόπου μας. Σε παρακαλώ, σε ικετεύω, παρηγόρησε λίγο το παιδί μου. Κάνε το να πεθάνη λίγο ευτυχισμένο. Κάνε το να χαμογελάσει πεθάνοντας. Δεν μπορείς να τού δώσης μιάν ευτυχισμένη ζωή, όσως του τουλάχιστον ένα γλυκό θάνατο!...

—Έστω, ελετε ή 'Αντζέλα, θα κάμω ό,τι μου ζητάς. Πές μου τί άκριβώς θές από μένα.

—Δεν τοίλω, ελετε ή μητέρα του Φερδινάνδου, να σε παρακαλέσω νάφης να τόν δης. Μά σε ικετεύω, γράψε του δυό λόγια. Δυό λόγια μονάχα!...

Τάχα να συγκινήθηκε λίγο ή ψυχή της 'Αντζέλας; Τάχα να λυπήθηκε τή φτωχή μητέρα, ή θέλησε να την ξεφορτωθή μα ώρα άρχήτερα;

Σηκώθηκε άσπύσο, πήγε στο γραφείο της, πήρε χαρτί και πένα και ρώτισε τη γοργά:

—Πέστε μου τί θέλετε να γράψω στο γνύ σας;

—Γράψου δυό λόγια παρηγορητικά, κόρη μου. Πέστε του πως τόν λυπάστε πονηρά άρρωστος, πως

παρακαλείτε τόν Θεό για τήν ύγεια του, πως τού εύχαστε περαστικά!...

Η 'Αντζέλα τ'άγραφε δλ' αυτά γοργόρα—γοργόρα.

Έδωσε ύστερα το γράμμα στη μητέρα του Φερδινάνδου να τού διαβάση.

Η φτωχή μάνα το διάβασε, πρόσθεσε και μόνη της μερικά θερμά λόγια και, κλαίγοντας από συγκίνηση, φίλησε τά χέρια της 'Αντζέλας.

***

Το γραμματάκι της 'Αντζέλας ήταν μιάν άδελφή ευτυχία για τόν Φερδινάνδο. Το διάβασε πολλές φορές και τού φίλουσε με τέτοιο πάθος, σαν να φίλουσε την ίδια την 'Αντζέλα. Έτσι ό,τι δεν κατόρθωσαν τόσο γιατροί ως τότε, τού κατόρθωσε το γράμμα αυτό, σαν να ήταν μαγικό και θαυματουργό. Άπό τή χαρά του, ο Φερδινάνδος έγινε καλά. Είχε πιστέψει στα λόγια που τού έγραφε ή άγαπημένη του. Δεν μπορούσε να φανταστή, ότι το γραμματάκι της δεν ήταν μαρά ψεύτικο.

Η μητέρα του ελε' έλλεισε πως τά λόγια της 'Αντζέλας θα τόν έπαιναν να πεθάνη παρηγορημένος κι' ευτυχισμένος, και τώρα τον είδε έξωρα να ανασταίνεται από τή χαρά του.

Η δυστυχισμένη συλλογίζονταν πια με τρώμο τί θα γινόταν ο γνύός της, αν, έπειτα απ' όλα αυτά, ή 'Αντζέλα τού φερνόταν σκληρά, όπως πάντα. Γι' αυτό, όταν ο Φερδινάνδος ζήτησε να συναντησθ τή νύ, τού έλεγε:

—Όχι, άκόμα, πάλι μου. Δεν κάνει να τήν δης άκόμα!... Ίσως σε βιάρη ή συγκίνησης!...

—Τι λές, μητέρα; Άπαντούσε ο Φερδινάνδος. Θα γίνω άκόμα καλύτερα από τή χαρά μου!...

***

Μιά μέρα, τέλος, ο Φερδινάνδος συνάντησε την 'Αντζέλα στο δάσος. Χαμογελώντας χαρούμενα πρόσχωσε πρός αυτή!... Ήταν μιάν όμορα άνοσιώστη μέρα. Η φύση άνθιζε γύρω, γεμάτη έρωτα και χαρά.

Η 'Αντζέλα όμως, μόλις άποκρίθηκε μ' ένα κίνημα του κεφαλιού της στον εγκάρδιο χαμετισμό του.

Μά ο Φερδινάνδος, νομίζοντας, ότι ή 'Αντζέλα ήταν συγκινημένη γιατί τόν έδλεπε ύστερ' από τόσον καιρό, τόλμησε να την πλησιάση και να τής πη:

—'Αντζέλα!... Πόσο είμαι ευτυχισμένος που σε ξαναβλέπω, αγάπη μου!...

Το γραμματάκι σου μου ξαναδύσσε ζωή, 'Αντζέλα!... Σ' εύχαριστώ... σ' εύχαριστώ πολύ, αγαπημένη μου!... Τώρα πια το καταλαβαίνω πως μ' αγαπάς, 'Αντζέλα. Δεν είν' έτσι, γλυκειά μου αγάτη;

Η 'Αντζέλα τόν κίπησε είρωτικά, με τά όφρα της σμαραγδένια γοργόρα—γοργόρα:

—Μη γάνεις τά λόγια σου, Φερδινάνδο!... Πάγε να λές άνοσιώες... Και ξερέτω καλά. Δεν σ' αγαπώ, δεν σ' αγάπησα ποτέ. Νόμω πως θα πεθάνης και σούστειτα το γράμμα μου, για να φύγης ευτυχισμένος από αυτό τόν κόσμο!... Αυτό είν' όλο. Ρώτισε και τή μητέρα σου που ήθε και με παρακάλεσε κλαίγοντας να σου γράφο. Άκουσε;... Δεν σ' αγαπώ! Δεν σ' αγάπησα ποτέ!...

Λέγοντας τά σκληρά αυτά λόγια, ή 'Αντζέλα έξαφάνιστη γοργόρα—γοργόρα στο δάσος, χωρίς να γνοση να κινήσθ πίσω της. Έτσι δεν είδε τόν Φερδινάνδο να πέφτη κάτω νεκρός, χτυπημένος κατάκαθα από τά λόγια της, σαν τού δέντρο που τού χτυπάει ο κεραυνός και τού ρίχνει κάτω συντρίμμια κι' άσκαδιά!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ φίλων.

—Έσείεις, Κική; Έκεινος που σου έκανε πρδ μηνός κόρτε, με ζήτησε σε γάμο.

—Μά τού περιόνα αυτό. Όταν τού άρονήθηκα τού χέρι μου, μου ελετε ότι θα τόν αναγκάσω να διαπράξω καμιά!... τρελλά!...

***

Μεταξύ φίλων.

—Όταν έπαντρεύτηκα, αγαπούσα τόσο πολύ τή γυναίκα μου, ώστε κόντευα να τήν πνίξω με τά φίλιά μου!...

—Και τώρα;

—Αυτούμαι που δεν τού έκανα!

Η φτωχή μάνα πρόσθεσε και μόνη της μερικά λόγια στο γράμμα!...

Πώς θέλετε να ενδιαρρουν το

